

srpna 1921, čís. 309 sb. z. a n. a nikoliv přečinem útisku podle Šu 1 odst. prvý a Šu 2 odstavce druhý zákona, zrušil napadený rozsudek a uznal obžalovaného vinným, že dne 5. března 1926 v K. Janu K-ovi s použitím zbraně hrozil újmou na těle, chtěje na něm bezprávně vynutiti, by něco konal neb opomenul, čímž spáchal přečin útisku podle Šu 1 odst. prvý a Šu 2 odst. druhý zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 309 sb. z. a n.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost státního zastupitelství správně namítá, že nalézací soud právně mylně vyložil zákon, podřadiv skutek obžalovaného, záležející v pohrůžce újmou na těle, spáchané s použitím zbraně, pod ustanovení zákona, který se k němu nevztahuje. Rozsudek zjistil, že dne 5. března 1926 došlo mezi obžalovaným, který sloužil jako čeledín u rolníka Jana K-a, a jeho zaměstnavatelem ke sporu a hádce, při níž K. uchopil obžalovaného za límec, chtěje ho vystrčiti z chlěva ven, že však obžalovaný, uchopiv vidle, napřáhl je na svého hospodáře a pohrozil mu újmou na těle (slovy: »jděte ven, nebo do Vás vrazím vidle« po případě »abyste nedostal vidlemi«) a to v doznaném úmyslu, by na K-ovi bezprávně vynutil jisté jednání, po případě opomenutí, totiž aby opustil stáj a zanechal dalších útoků. Nalézací soud, vyloučiv, že pohrůžka vidlemi za daného stavu věci byla způsobilá vzbuditi v Janu K-ovi důvodnou obavu a že byla pronesena v úmyslu, by jí byl Jan K. uveden ve strach a nepokoj, neshledal v jednání obžalovaného skutkové podstaty ani zločinu podle Šu 99 tr. zák., ani podle Šu 98 b) tr. zák. a odsoudil ho pouze pro přešupek § 1 zákona o útisku, přehlédnuv, že obžalovaný spáchal čin s použitím zbraně a že tedy bylo jej kvalifikovati podle druhého odstavce Šu 2 zákona o útisku jako přečin. Jeť nepochybno a netřeba ani blíže doličovati, že za zbraň nutno považovati každý nástroj zvyšující účinnost fysické síly držitelovy a způsobilý jak k útoku, tak i k obraně, tedy i hůl atd., tím spíše vidle, jichž podle zjištění soudu obžalovaný použil při spáchání činu. Bylo proto vyhověti odůvodněné zmateční stížnosti, zrušiti napadený rozsudek ve výroku o právní kvalifikaci jako zmatečný a uznati právem, jak se stalo.

Čís. 2467.

Náhrada škody ve smyslu zákona ze dne 18. března 1918, čís. 318 ř. zák. přísluší i za vazbu protizákonně prodlouženou (ztrátou spisů s prohlášením státního zastupitelství podle Šu 90 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 3. září 1926, Zm I 588/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Usnesením radní komory krajského soudu v Litoměřicích ze dne 1. února

1926 porušen byl zákon v ustanovení §u 3 zákona ze dne 18. srpna 1918, čís. 318 ř. zák. Toto usnesení se zrušuje jako zmatečné a radní komoře krajského soudu v Litoměřicích se ukládá, by postupovala podle zákona.

D ů v o d y:

Ze spisu okresního soudu v Chabařovicích vychází na jevo, že František K. byl dne 13. prosince 1925 zatčen pro podezření ze zločinu žhářství, že proti němu bylo vedeno přípravné vyhledávání u okresního soudu v Chabařovicích, a že toto řízení mělo býti zastaveno na základě prohlášení státního zastupitelství v Litoměřicích ze dne 22. prosince 1925, že neshledává důvodů k dalšímu stíhání Františka K-a, při čemž zároveň podotýká, že mu nepřísluší náhrada za vazbu, poněvadž podezření proti němu není zcela vyvráceno. Prohlášení státního zastupitelství z 22. prosince 1925, jež by bylo pravidelným způsobem došlo do Chabařovic 23. prosince 1925, nedošlo tomuto okresnímu soudu vůbec, protože se spis ztratil. František K. zůstal ve vazbě až do 2. ledna 1926, kdy teprve bylo trestní řízení proti němu k novému návrhu státního zastupitelství podle §u 90 tr. ř. zastaveno. František K. domáhal se protokolárně náhrady za protizákonně prodlouženou vazbu za 10 dní od 24. prosince 1925 do 2. ledna 1926 včetně; radní komora v Litoměřicích usnesením ze dne 1. února 1926 rozhodla, že mu nárok na náhradu podle zák. z 18. srpna 1918, čís. 318 ř. zák. za onu dobu nepřísluší, s odůvodněním, že se tu nejedná o vazbu ve smyslu zákona, nýbrž o vazbu přivoděnou tím, že dotýčný trestní spis s návrhem státního zastupitelství na zastavení řízení okresnímu soudu v Chabařovicích nedošel. Tímto usnesením, jež nabylo právní moci, ježto mu nebylo odporováno, byl porušen zákon v ustanovení §u 3 zákona z 18. srpna 1918, čís. 318 ř. zák., ježto rozhodnutí o náhradním nároku příslušelo okresnímu soudu v Chabařovicích, když krajský soud se jinak věci nezabýval. Není také správným odůvodnění onoho usnesení radní komory, že nejde o vazbu podle zákona z 18. srpna 1918, čís. 318 ř. zák., neboť zákon jiné vazby nezná. Z §u 1 odst. druhý zákona z 18. srpna 1918, čís. 318 ř. zák., lze dovoditi, že v případě, kdy zatčený zůstal podezřelým, sice náhrada nepřísluší, přísluší však i v takovém případě za vazbu protizákonně prodlouženou. Bylo proto zmatečnými stížnostmi generální prokuratury podle §u 33 tr. ř. po rozumu ustanovení §u 292 tr. ř. vyhověti a rozhodnouti tak, jak se stalo.

Čís. 2468.

S hlediska §§ů 36, 40 tr. zák. jest stíhati v tuzemsku pachatele, spáchaného v cizině zločin v době, kdy byl cizincem, byl-li v době dopadení již čs. státním příslušníkem, třebaž byl pro onen zločin již právoplatně odsouzen v cizině, avšak trest si neodpykal.

(Rozh. ze dne 3. září 1926, Zm II 247/26.)